

pligt til at bistå de kommunale myndigheder i opgaver inden for miljøbeskyttelsen. Embedslægen bliver i medfør af § 65, stk. 2, underrettet om alle beslutninger truffet af vedkommende kommunalbestyrelser og amtsråd.

Endvidere har man fundet det hensigtsmæssigt, at amtsrådene, der i lovforslaget er tillagt vidtgående beføjelser på det planlæggende og koordinerende område, kan påklage kommunalbestyrelsernes afgørelser, og at kommunalbestyrelserne kan påklage amtsrådenes afgørelser, for så vidt angår forhold der ligger inden for den pågældende kommunes område, jfr. stk. 2.

For at sikre hensynet til koordinationen mellem de myndigheder, som i første række varetager planlægningsopgaver af betydning for miljøbeskyttelsen har man tillagt byudviklingsudvalg og fredningsplanudvalg en særlig adgang til at påklage kommunalbestyrelsernes afgørelser.

Forurening og forureningsbekæmpelse i Danmark kan i adskillige tilfælde få konsekvenser for andre lande. Der kan således opstå behov for, at afgørelser truffet af danske myndigheder, kan påklages af myndigheder i andre lande. Sådanne situationer foreslås reguleret ved stk. 3, hvorefter ministeren kan fastsætte nærmere regler om eller konkret bestemme, at afgørelser kan påklages af bestemte myndigheder i de andre lande.

Om kredsen af klageberettigede for *miljøankenævnet* henvises til § 80.

Til kapitel 12.

Under de forhandlinger, der siden lovforslagets fremsættelse i foråret 1972 er blevet ført med erhvervenes organisationer, er der stillet forslag om, at der burde åbnes adgang til en uvildig efterprøvelse af myndighedernes afgørelser. Man har bl. a. påpeget, at forslaget bemyndiger for ministeren gør det rimeligt at indføre en ordning, således at ministeren ikke både kan fastsætte regler med hjemmel i loven og samtidig have den endelige administrative afgørelse i de konkrete sager efter sådanne regler.

Det miljøankenævn, der institueres ved bestemmelserne i kapitel 12, skal træffe den endelige administrative afgørelse i sager, der henhører under dets kompetenceområde, jfr. § 76. Ministerens adgang efter § 70, stk. 2, til at tillade, at afgørelser af principiel karakter eller af større betydning for miljøbeskyttelsen, og som er truffet af miljøstyrelsen som klagemyndighed, påklages for ham, indskrænkes samtidig til kun at gælde i de tilfælde, hvor sagen ikke kan indbringes for miljøankenævnet. Nævnet

vil således hovedsagelig komme til at behandle klager over miljøstyrelsens afgørelser, men dog også klager over afgørelser, hvor ministeren i enkelte tilfælde har truffet afgørelse i første instans, jfr. navnlig § 34, § 39, stk. 3, § 44, stk. 5, og § 47, eller har taget en af de lokale myndigheder truffet afgørelse op til afgørelse, jfr. § 70, stk. 3. Man har ved den foreslåede ordning tilsigtet at undgå, at en sag kan behandles i fire administrative instanser efter hinanden. Det følger af det ovenstående, at samtlige bestemmelser i dette kapitel er nye i forhold til forslag I.

Til § 75.

Ved oprettelsen af miljøankenævnet har man tillagt det afgørende vægt, at nævnet er uafhængigt af de øvrige administrative myndigheder, og at det både repræsenterer og råder over den fornødne sagskundskab.

Nævnets status som en selvstændig og uafhængig myndighed er fastslået i stk. 2, hvor der er foreskrevet, at det ikke kan modtage instruktioner om den enkelte sags behandling og afgørelse.

Til § 76.

Under de førte forhandlinger har dermed Industrirådet været enighed om, at miljøankenævnets kompetenceområde ikke bør omfatte enhver afgørelse truffet i henhold til loven. Det har imidlertid vist sig vanskeligt nærmere at afgrænse det sagsområde, hvor de hensyn, der har ført til oprettelsen af nævnet, i særlig grad gør sig gældende, men som udgangspunkt må der lægges vægt på, at sagerne må have så indgribende eller principielle konsekvenser, at de kan bære en behandling for en ekstra instans.

Sager om godkendelse, påbud og forbud efter kapitel 5 vil være det centrale område for miljøankenævnet. I sager om godkendelser vil fastsatte vilkår for en godkendelse selvsagt også kunne påklages til nævnet. Herudover har man fundet det hensigtsmæssigt, at en række sager om andre emner kan behandles af nævnet. Nævnets sagsområde *inden for miljøbeskyttelsesloven* er opregnet i stk. 1-3. For så vidt angår miljøstyrelsens afgørelser kan der henvises til stk. 1. De afgørelser, hvor ministeren efter loven træffer afgørelse som første instans, er anført i stk. 2. I praksis vil ministerens kompetence i en række tilfælde blive delegeret til miljøstyrelsen samt eventuelt amtsrådene og kommunalbestyrelserne i medfør af §§ 45 og 46. Endelig er det i stk. 3 nævnt hvilke afgørelser, der kan indbringes for nævnet i de tilfælde, hvor ministeren benytter sig af sin adgang efter § 70, stk. 3, til at tage en sag, der er afgjort af